

Arrest

**nr. 39 392 van 26 februari 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 december 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die loco advocaat B. DE MULDER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker verklaart in 2003 het Belgische Rijk te zijn binnengekomen.

1.2 Op 20 september 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen.

1.3 Op 15 december 2009 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is nog hangende.

1.4 Op 29 december 2009 wordt verzoeker gecontroleerd naar aanleiding van een diefstal op een zeeschip.

1.5 Op 29 december 2009 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 16 juli 1888, moet de persoon die verklaart zich D.A. (...) en welke verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn,

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië. Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

0 - artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien een geldig visum.

0 - artikel 7, eerste lid, 3 : wordt door de Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid of E.V., attaché geacht de openbare orde/de nationale veiligheid van het land (1) te kunnen schaden- (3).

Betrokkene kan in aanmerking komen om vervolgd te worden voor diefstal

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal.

PV nr ANS5FX10217S/09 van de politie van SPN Antwerpen

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland Finland, Denemarken, Estland, Lat/and, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta (1), om de volgende reden;

** Betrokkene kan met zijn/haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken.*

• Gezien Betrokkene kan in aanmerking komen om vervolgd te worden voor diefstal, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Met de toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

** Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem tot beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”*

1.6 Op 12 januari 2010 wordt aan verzoeker een nieuwe termijn, met name tot 17 januari 2010 toegekend om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van zijn eerste middel voert verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht aan. Verzoeker voert aan dat de formele motiveringsverplichting uiteen valt in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste. Op grond van het evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing, wat volgens verzoeker in casu niet het geval is. De gevolgen van de beslissing zijn voor hem dermate ernstig dat hij de mogelijkheid moet hebben duidelijke redenen (geen algemene veronderstellingen) te kennen. Om aan het draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. In casu beperkt de minister zich tot een algemene en standaardmotivering,

die onvoldoende toelaat deze beslissing naar behoren te kunnen beoordelen. Derhalve zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 7, eerste alinea, 2° en 62 van de Vreemdelingenwet geschonden volgens verzoeker.

Verzoeker werpt ook op dat het bevel onwettig is gezien er op dat ogenblik nog *“een aanvraag machtiging tot verblijf langer dan drie maanden in België op grond van artikel 9 bis”* van de Vreemdelingenwet lopende is. Deze aanvraag werd op 13 december 2009 naar de bevoegde burgemeester opgestuurd en tot op de datum van de bestreden beslissing werd er nog niets beslist aangaande deze aanvraag. Verzoeker betoogt dat de rechtspraak van de Raad van State eenduidig is op dit punt. Alvorens een verwijderingmaatregel te nemen dient de bevoegde minister uitspraak te doen over de verblijfsvergunning die werd aangevraagd voor meer dan drie maanden nadat een uiteenzetting werd gegeven van de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat die aanvraag werd ingediend bij de burgemeester. Dit houdt volgens verzoeker in dat geen bevel kan worden afgeleverd zolang er nog een aanvraag tot regularisatie in onderzoek is. In het bevel wordt overigens niet gemotiveerd waarom deze terugleiding naar de grens noodzakelijk zou zijn op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het bevel is volgens verzoeker manifest niet afdoende gemotiveerd.

Hij geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting aangaande de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van de wet van 29 juli 1991 en benadrukt nogmaals dat hij op 13 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend, waarvan hij de nodige bewijsstukken bijbrengt. Verzoeker stelt dat artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet als algemene regel bepaalt dat de aanvraag dient te worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden is het aan verzoeker evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. Verzoeker betoogt dat uit het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat er buitengewone omstandigheden zijn om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in België te rechtvaardigen. Op 29 december 2009 werd evenwel een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, terwijl er op dat ogenblik en op heden nog geen beslissing is genomen aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf. Er werd derhalve een bevel uitgevaardigd om het grondgebied te verlaten, zonder te hebben geoordeeld of verzoeker buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd die een aanvraag in zijn land van herkomst zouden verhinderen. Verzoeker stelt dat hoewel het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft, de bevoegde minister alvorens een verwijderingmaatregel te nemen, uitspraak dient te doen over de verblijfsvergunning die werd aangevraagd voor meer dan drie maanden nadat een uiteenzetting werd gegeven van de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat die aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de gemeente van verzoeker. Men heeft dan ook op kennelijk onredelijke wijze besloten om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

In een tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Verzoeker betoogt dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt niet aanvaard. De minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op de schending van de openbare orde om zijn beslissing te nemen.

2.2 Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), dat bepaalt dat:

“onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten,

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“(…)

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.(…)”

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent het volgende:

0 - artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien een geldig visum.

0 - artikel 7, eerste lid, 3 : wordt door de Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid of E.V., attaché geacht de openbare orde/de nationale veiligheid van het land (1) te kunnen schaden- (3).

Betrokkene kan in aanmerking komen om vervolgd te worden voor diefstal

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal.

PV nr ANS5FX10217S/09 van de politie van SPN Antwerpen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite duidelijk motiveert waarom aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, daar verzoeker niet in het bezit is van de nodige documenten, met name een paspoort en visum en omdat hij gelet op het feit dat hij op heterdaad betrapt werd op diefstal de openbare orde zou kunnen schaden. Ook aangaande de reden tot terugleiding wordt zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Met name op grond van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet beslist verweerder om verzoeker zonder verwijl naar de grens terug te leiden en dit om reden dat hij met zijn eigen middelen niet wettelijk kan vertrekken en daar hij in aanmerking komt om vervolgd te worden voor diefstal, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden de motieven niet te kennen noch dat het algemene veronderstellingen zouden betreffen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen zodat het doel van de formele motiveringsplicht werd bereikt.

Waar verzoeker stelt dat de motieven niet draagkrachtig zijn daar ze slechts een algemene standaardmotivering betreffen, wijst de Raad erop dat in casu geenszins sprake is van een standaardmotivering. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoeker zich bevindt, met name dat hij niet in bezit is van een paspoort of visum en dat hij op heterdaad betrapt werd voor diefstal waarbij expliciet de gegevens van het betreffende PV worden weergegeven. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Verzoeker ontkent noch betwist bovenstaande motieven. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoeker betwist evenmin dat hij op heterdaad betrapt werd voor diefstal en in aanmerking kan komen om hiervoor vervolgd te worden, zodat hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder kon dan ook op redelijke wijze een bevel om het grondgebied te verlaten nemen daar deze motieven volstaan om de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, te schragen. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat zelfs louter op grond van één van deze twee vaststellingen een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden genomen. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoeker wijst evenwel op zijn nog hangende aanvraag 9bis die hij op 13 december 2009 aan de bevoegde burgemeester heeft verzonden. Hij wijst op de buitengewone omstandigheden die hij in deze aanvraag heeft aangehaald en betoogt dat indien er buitengewone omstandigheden werden aangehaald, de minister eerst dient te oordelen over de aanvraag om machtiging tot verblijf alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. De Raad wijst erop dat verzoeker terecht opmerkt dat er nog een beslissing dient te worden genomen aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoekers aangehaalde buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis zullen dan ook in het kader van deze aanvraag worden onderzocht. De Raad wijst verzoeker er evenwel op dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

In casu betreft de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten dat kan worden genomen louter op grond van het feit dat verzoeker niet in het bezit is van de nodige documenten en/of op grond van het feit dat verzoeker de openbare orde zou kunnen schaden. Een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schort de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet op (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of verhindert niet dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd dat de minister of zijn gemachtigde eerst dient te beslissen aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf en dat dit vaststaande rechtspraak van de Raad van State zou betreffen. Verzoeker verwijst overigens naar geen enkel arrest van de Raad van State om zijn stelling te bekrachtigen.

Waar verzoeker opwerpt dat hij geen enkel antwoord heeft ontvangen op de door hem aangehaalde buitengewone omstandigheden in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf waarvan het onderzoek nog hangende is en dat door op deze manier te handelen verwerende partij de motiveringsplicht schendt, dient te worden vastgesteld dat rekening houdende met voorgaande vaststellingen, het niet valt in te zien waarom verweerder de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken bij de beoordeling van het thans bestreden bevel, nu de motieven van het bevel, met name: *“niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”* en het feit dat verzoeker in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor diefstal zelfs niet worden betwist door de verzoeker. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker met zijn betoog een schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel geenszins aannemelijk maakt.

Een schending van de formele motiveringsplicht of artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoeker in een tweede onderdeel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert dat een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken niet aanvaard wordt en de staatssecretaris zich uitsluitend heeft gebaseerd op de schending van de openbare orde om zijn beslissing te nemen kan verzoeker niet worden gevolgd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Uit bovenstaande bespreking is reeds gebleken dat verweerder niet tot een louter routineuze en administratieve afhandeling van verzoekers zaak is overgaan doch dat verweerder rekening heeft gehouden met de concrete elementen van verzoekers situatie, met name dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum en dat hij op heterdaad werd betrapt voor diefstal. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zich dus niet uitsluitend gebaseerd op de schending van de openbare orde zoals verzoeker beweert. Tevens is gebleken dat de aanvraag om machtiging tot verblijf geen beletsel vormt voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker geeft niet aan welke

andere elementen verweerder dan wel in overweging had moeten nemen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft de bestreden beslissing dan ook gestoeld op een correcte feitenvinding.

In de mate waarin verzoeker eveneens de schending van artikel 6 van de motiveringswet van 1991 aanvoert, stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het recht op eerbieding van het privé- en gezins- en familieleven, en van het recht om te huwen, met name van artikel 8 juncto artikel 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM).

Verzoeker betoogt dat hij aankwam in België in 2003 en dat hij bij zijn neef die onbepert verblijf heeft in België en diens Belgische echtgenote woont. Verzoeker beweert te hunnen laste te zijn en bij hen in te wonen. Gezien hij ten laste is van een Belgische onderdaan vervult hij de voorwaarden van artikel 2.3. van de instructie van 19 juli 2009. Verzoeker geeft aan sinds 2003 het land niet meer verlaten te hebben, goed geïntegreerd te zijn en een hechte vriendenkring te hebben. Hij volgt reeds jaren Nederlandse lessen, is werkbereid en reeds maanden op zoek naar een arbeidscontract. Verzoeker is evenwel door zijn juridisch administratieve toestand, onafhankelijk van zijn wil, niet in staat financieel onafhankelijk te zijn zodat er sprake is van een prangende humanitaire situatie. Aangaande zijn identiteitsdocumenten geeft verzoeker aan dat hij in het bezit is van een geboorteakte, op basis waarvan hij van de Gambiaanse ambassade te Brussel, alwaar hij een paspoort vroeg, een attest van nationaliteit is overhandigd. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat hij zijn identiteit voldoende heeft bewezen. Verzoeker stelt dat het een drama zou kunnen betekenen als hij aan zijn nationale autoriteiten zou worden overgedragen. Door een gedwongen terugkeer naar zijn thuisland zou zijn recht op eerbiediging van zijn privé-, en gezins- en familieleven op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

2.4 Ongeacht de vraag of verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM valt daar verzoeker als gezin op geeft dat hij bij zijn neef en diens echtgenote inwoont en ten hunnen laste zou zijn, terwijl het Europees Hof voor de Rechten van de Mens meermaals heeft geoordeeld dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003), stelt de Raad vast dat zelfs indien er sprake zou zijn van een inmenging in het gezinsleven van verzoeker deze niet als disproportioneel of onrechtmatig kan worden beschouwd.

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat dit recht op een privé- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Uit de bovenstaande bespreking is reeds gebleken dat verweerder op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en ondanks zijn hangende aanvraag om machtiging tot verblijf een bevel om het grondgebied te verlaten kon nemen ten aanzien van verzoeker. De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken en houdt evenmin een absoluut verbod voor verzoeker in om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Niets belet verzoeker om vanuit het buitenland de nodige stappen te ondernemen en de nodige formaliteiten te vervullen teneinde de nodige documenten te bekomen om in België te verblijven. De Belgische wetgeving sluit niet uit dat betrokkene op een wettige wijze opnieuw tot het Rijk wordt toegelaten zodat de scheiding van zijn tante en oom slechts een tijdelijke scheiding betreft teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfsreglementering. Een tijdelijke scheiding van zijn neef en diens echtgenote houdt geen schending van artikel 8 van het EVRM in (RvS 13 december 2005, nr. 152.639; EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Inzoverre verzoeker de mening is toegedaan dat ook zijn privéleven wordt geschonden daar hij goed geïntegreerd en werkbereid is en een hechte vriendenkring heeft, wijst de Raad erop dat de Raad van State meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8

van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker eveneens de schending van artikel 12 van het EVRM aanvoert, stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN